

des dels centres d'estudis, un record pel julià Lladó.

JOSEP SANTESMASES I OLLÉ, *president de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana*

Entre les moltes coses que devia haver estat i fet durant la seva vida, —d'això en deuen saber prou a Argentona i al Maresme— cal assenyalar que el Julià Lladó durant aquests darrers cinc anys va formar part de la junta directiva de la Coordinadora de Centres d'Estudis de Parla Catalana (CCEPC). La CCEPC és una entitat associativa de segon grau que actualment aglutina 120 centres d'estudis dels Països Catalans. El Julià representava molt bé al Centre d'Estudis Argentonins, que ara fa deu anys es va adherir a la CCEPC. Va ser elegit membre de la junta de la CCEPC a l'assemblea general celebrada a Flix l'any 2008, havent presentat prèviament la seva candidatura. A l'assemblea de 2012, celebrada a Reus, va tornar a presentar-se a la renovació del càrrec. Un cop elegit el vaig anar a felicitar —va ser una sorpresa que s'hagués tornat a presentar a la seva edat— i em va dir que ho havia fet amb el suport i l'esperonament del Centre d'Estudis Argentonins. El vaig veure

que era plenament conscient que el límit de la seva participació el podia determinar la seva salut que sempre l'havíem endevinat delicada. Gairebé mai va deixar de venir a les reunions de junta que celebrem de forma itinerant a les seus dels centres associats. Una almenys la recordo a Argentona. Normalment venia amb la seva muller, l'Esperança, que l'acompanyava en el viatge i durant la reunió. Era una imatge gairebé indissociable que amanida amb la delicadesa i la bonhomia de tots dos s'havia fet estimar. “Que no em falti l'Esperança” m'havia dit la darrera vegada que ens vam veure, el gener passat precisament a Argentona, durant la inauguració de l'exposició “El món agrari a les terres de parla catalana”, que tanta il·lusió li va fer de poder-la acollir. El vaig veure bé i animat, malgrat que havia passat una temporada no prou bona. “Estic pendent d'uns anàlisis” em va dir. Quan baixava cap a les terres al sud del Llobregat, si li venia més o menys de pas, ho aprofitava per passar a veure uns cosins de Torredembarra. M'ho

deia sabent la meua relativa proximitat amb la vila marinera i les bones relacions que hi tenia amb el seu centre d'estudis.

La gent vinculada a centres d'estudis de moltes diverses poblacions i comarques vam conèixer el Julià

de gran, a partir que es va anar fent present en diverses activitats organitzades per la CCEPC o per l'Institut Ramon Muntaner (IRMU), com a representant del Centre d'Estudis Argentonins. Va començar a venir amb d'altres amics d'Argentona —alguns d'ells malauradament també desapareguts. Els recordo, per exemple al congrés “Paisatge, territori i societat” celebrat a Maó l'octubre de 2005. També al que organitzarem a València l'any 2008, quan ell ja era de junta. Mai faltava a les jornades anuals del RECERCAT organitzades per l'IRMU a la capital de la cultura catalana. Al cap d'uns dies, com una defereència, ens enviava fotografies que havia fet.

El Julià va ser una de les persones clau per a l'arrencada de les *Trobades d'Entitats de Recerca Local i Comarcal del Maresme*, celebrades anualment a partir de l'any 2007. Movia tots els fils possibles, es posava en contacte amb persones de diferents poblacions, procurava saber què i qui hi havia en cada poble i mirava d'integrar-los a les trobades. La segona trobada es va celebrar a Argentona l'any 2008, quan ell ja era de junta de la CCEPC. El recordo content d'haver fet la segona passa i que s'hagués donat a Argentona, convençut que era clau per assegurar-ne la continuïtat. Tenia una lúcida capacitat de saber sumar interessos diferenciats conduint-los cap una mateixa finalitat i patia quan algun obstacle es posava entremig dels objectius o de les gestions.

No faré cap descobriment si afirmo que era poc menjador.

En Julià, la Lluïsa Navarro i l'Esperança en un Congrés de la CCEPC (Arxiu CCEPC)

En Julià en una reunió de Junta de la CCEPC (Arxiu CCEPC)

Havíem tingut l'ocasió de compartir taula, conversa i amiatat diverses vegades. No es delia ni molt ni massa pel menjar, tal vegada per això –com s'acostuma dir– no li sobrava res. Una figura esvelta i delicada que em recordava la del meu pare. Retinc una imatge preciosa dinant al mas d'en Lluís Parera i Cusí –que també ens va deixar fa ja més de dos d'anys– a Sant Cebrià de Vallalta, després d'haver-nos reunit per preparar la trobada del Maresme celebrada a Sant Cebrià que el Lluís ja no va poder veure. El Lluís era encara més gran que el Julià. És, sens dubte, una imatge excel·lent la que guardo de dos homes grans, vells si voleu, –passats els 80– parlant de projectes col·lectius, de país i cultura, treballant per organitzar la trobada. Un exemple de vitalitat i servei. No per això el Julià era un tap, una d'aquelles persones que obstaculitzen la pujada de noves generacions, al contrari, penso que se sentia bé, molt bé, amb la gent més jove. La seva manera de ser incentivava

una estima recíproca.

El caràcter falaguer del Julià amb un esperit positiu, la delicadesa en el tracte, la seva capacitat d'opinió reflexiva i el bon humor que sempre el distingia, amb una punta de lúcida ironia, feia que fos una persona molt apreciada per tothom. La seva edat, que li conferia el do de l'experiència, no l'impedia de mantenir la il·lusió davant de noves activitats i projectes, tant al Centre d'Estudis Argentonins i al Maresme com a la CCEPC i envers les activitats generals dels centres d'estudis.

Malauradament mig mes després del Julià moria un altre membre de la junta de la CCEPC l'Antoni-Lluís Carrió, de l'Institut d'Estudis Comarcals de la Marina Alta (País Valencià) molt més jove que el Julià, a 55 anys. En saber la mort del Julià em va escriure un correu electrònic –el darrer– amb aquestes paraules: “La veritat és que m'ha dolgut molt la notícia perquè Julià –i Esperança– era una persona molt especial amb la que teníem una bona relació per-

sonal. Mirant-ho ara, i pensant que tenia 84 anys, encara té molt més mèrit tot el que feia. Fora cas que nosaltres arribàrem a eixa edat amb eixe nivell d'activitat!

I pel que sembla, i diu la nota que ha posat el seu centre a la web, seria dels pocs que creia en la coordinació dels centres d'estudis i feia d'ambaixador cap enfora.

Ens recordarem molt d'ell (amb l'Esperança)”.

Ara que la voluntat de destrucció de la llengua i la cultura catalana és tan explícita, el record de l'exemple que ens ha deixat el Julià als centres d'estudis és d'una extraordinària utilitat, sabent com sabem que res sobra i tot fa falta, que tots els esforços sumen quan els objectius són aconseguir la plenitud de la nostra condició humana, des dels nostres llocs de vida i des de l'expressió, sense límits ni imposicions de cap mena, en la nostra llengua i des de la nostra cultura, que vol ser i és també universal. Trobarem a faltar l'exemple del Julià i el guardarem com un deliciós tresor.